

Lintunen

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen tiedotuslehti

Nro 2/96
Huhtikuu

SIIVOUSTALKOOT

torstaina 9.5.96 klo 17₃₀–20₀₀

Muovisäkit voi perinteiseen tapaan noutaa Hämeenkyläntien ja Paikkalinnuntien risteyksestä, Lintuvaaran koululta tai entiseltä Tikan kaupalta. Säkit jätetään tien varsille, mistä ne haetaan autolla ja viedään koululla oleville jätelavoille.

Talkoiden päätteeksi on talkootanssit!

Grillataan makkaraa, leikitään, pieni buffetti, pelimannimusiikkia, yllätysesiiintyjä ym. ym.

Järjestäjät:

Lintuvaaran Omakotiyhdistys, Lintuvaaran koulu ja koulun johtokunta

Puheenjohtajanpalsta

Talkoot ja Tanssit! Kevät-Lintusen perinteinen aihe on tiedottaminen siivoustalkoista. Tänä vuonna siivoustalkoiden päätteeksi kokoonnumme koululle talkootansseihin. Kun ajatus tansseista tuli johtokunnassa esille, se sai innostuneen vastaanoton. Tuntuu siltä, että kaipaamme yksinkertaista ja "vanhanaikaista" kylätoimintaa. Talkoisiin (ja tansseihin) kutsutaan sekä Kyyhkysmäen että HOASin asukkaat. Toivottavasti teemme uuden osanottoennätyksen.

"Äijäntie ei ole Ämmänsuo"!!

Yhteisten alueiden siivous kerran vuodessa on välttämätöntä, sillä muuten syrjässä olevista paikoista tulee epävirallisia kaatopaikkoja. Joka talvi joku "äiliö" tuo peräkarryllä

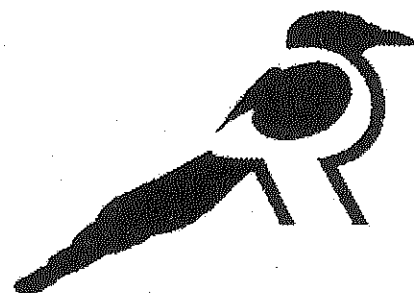
rakennus-, remontti yms. jätettä Äijäntien varteen muuntoaseman lähelle. Yksikin peräkärriäinen sotkee tien reunat. Tänä vuonna tien varresta löytyy vesiboileri, lastulevyhyily, hella, maalipönttöjä, auton osia yms. Jos joku tietää, kuka tämänkin kuorman on tuonut, olisi ystävällistä kertoa asiasta minulle (tai vaikkapa poliisille). Kuten monessa muussakin asiassa, niin tässäkin – yksi häirikkö pilaa tuhannen muun viihtyvyyden.

Kultturi kunniaan

Ruusuja kulttuuriministeri Claes Anderssonille, joka Länsiväylän haastattelussa vastusti Kehä II rakentamista kulttuuriperustein. Tämä on mielestäni yksi tärkeimmistä syistä vastustaa Kehä II jatkorakentamista. Jos Kilosta rakennetaan Leppävaaran karta-

non peltöjen ja Lintuvaaran läpi moottoritie Myyrmanniin, tuhotaan pysyvästi yksi jäljellä olevista Helsingin seudun kartanomaisemista. Mitä enemmän saamme esille Lintuvaaran omaleimaisuutta monimuotoisena pientaloalueena, sitä paremmin pystymme perustelemaan Kehä II jatkon vastustamista. Vastustus on nähtävä myös yrityksenä säilyttää kehittyvä pientaloalue toimivana kokonaisuutena.

Raimo Salminen

Vuonna 1996 Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen Johtokuntaan kuuluvat:

Sirkka Häggqvist	siht.	Päivälinnuntie 4	541 394
Laina Kuokkanen		Punavarpusentie 21	517 202
Henrik Lindholm		Lintuvaarantie 101	546 050
Kalevi Onnela	vpj	Pensaskertuntie 1 B	547 1480
Arja Pihlajisto		Hämeenkyliäntie 29 B	544 502
Esko Roininen		Peukaloisenpolku 1 A	514 005
Hannu Räsänen	taloud.hoit.	Sininärhentie 2	519 260
Raimo Salminen	pj	Keltasirkuntie 14 A	543 630
Leena Schmidt		Paikkalinnuntie 5	545 572
Jukka Sulku		Yölinnuntie 5	545 390
Kari-Jukka Valtonen		Sinirinnantie 9-11 B	546 618

Lintunen

Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry:n tiedotuslehti ilmestyy neljästi vuodessa: helmikuussa, toukokuussa, syyskuussa ja joulukuussa.

Toimituskunta

Arja Pihlajisto, puh. 544 502, Sirkka Häggqvist, Raimo Salminen, Malina Valtonen
Levikki 1200 kpl

Ilmoitustaulut

omakotiyhdistyksen tiedotteita varten ovat SPAR-kaupassa Vallikadun ja Lintuvaarantien risteyksessä ja Galleriassa K-kauppa Leppälinnussa

Taiffo Masa Pulkkinen, Arja Pihlajisto / Prestige Marketing Oy

Painopaikka

Monila Oy, Sörmäisten rantatie 27, 00500 Helsinki

Jäsenmaksun aika on tullut

Yhdistyksemme jäsenmaksu on taas 35 markkaa kuten edellisinkin vuosina. Kertyneillä jäsenmaksutuloilla katetaan pääasiassa tämän lehden painatuskulut. Päätoimittaja on pitänyt kulut tiukasti kurissa, joten jäsenmaksua ei ole tarvinnut korottaa vuosiin.

Tänä vuonna päätimme jakaa jäsenmaksukaavakkeen kaikille lehden saajille. Jos et vielä ole yhdistyksemme jäsen, liittyminen on helppoa: maksat vain jäsenmaksun omalta tililtäsi oheisella pankkisiirtolomakkeella. Lintunen tietenkin tulee Sinulle vaikket maksaisikaan jäsenmaksua, MUTTA rehellisesti sanoen Lintunen on ainakin 35 markan arvoinen. Polttoöljyalennukset (Neste ja Teboil) pitää aina varmistaa tilattaessa; hinnat ja alennukset muuttuvat päivittäin. Puutarhat eivät vielä ole auki, joten niiden alennuksista en osaa vielä sanoa mitään. Kilpailu Leppävaarassa tiukkenee, kun uusi puutarhaliike avaa keväällä ovensa, joten KANNATTAA näyttää maksettua jäsenmaksukaavaketta ja tingata sillä suuria alennuksia.

Kun maksat jäsenmaksun:

- maksa se omalta tililtäsi (ei esim. huoltokonttorin kautta), jolloin voimme merkitä Sinut maksaneeksi jäsenrekisteriimme
- käytä lomakkeessa olevaa viite-numeroa, jolloin maksaminen on halvinta sekä Sinulle että Meille.

YTV kierrättää vanhaa tavaraa

YTV kokeilee tänä keväänä tavarankierrätystä yhteistyössä seudun kierrätyskeskusten kanssa. Käyttökelpoista, ehjää tavaraa keräävä kuorma-auto kiertää Espoossa toukokuussa. Tavarat toimitetaan myöhemmin kierrätyskeskukseen.

Lintuvaarassa auto pysähtyy Paulakosken parkkipaikalla tiistaina 7.5. klo 17.25–18.

Historiaa nimien takana

1950-luvun ensi vuosina Espoon kunnanvaltuusto päätti äänestyksen jälkeen muuttaa kylämme nimen 'Harakka' Lintuvaaraksi. Osallistuimme silloin valtuuston kokoukseen varajäsenenä ja olin siinä vähemmistössä, jonka mielestä entinen hauska nimi olisi pitänyt säilyttää. Vaan onpahan tähän Lintuvaaraan jo tottunut.

Mieleeni on jäänyt erään valtuutetun puheenvuoro, jolla hän perusteli kantaansa. Alueella oli aikoinaan kaksi torppaa, Harakka ja Kirkkala. Harakan torpassa myytiin viinaa ja elettiin muutenkin huonoa elämää. Tämän valtuutetun mielestä Harakka-nimestä piti sen vuoksi luopua.

Yleisempi perustelu oli, että Helsingissä on Harakan saari.

Moni paikkakunnalle vasta viime vuosina muuttanut ihmettelee varmasti sitä, että lintujen ja niiden elämään liittyvien teiden nimien joukossa on yllättäen Jääskeläntie. Se olikin tarkoitus muuttaa Maakotkantieksi, koska nimen syntyhistoria ei ollut tiennimilautakunnan tiedossa. Lautakunnan puheenjohtajana oli Toivo Sorjonen, Suomen Ladun silloinen toiminnanjohtaja. Hän oli onneksi innokas informaation vastaanottaja. Kun hänelle oli kerrottu nimen alkuperä, lautakunta oli valmis säilyttämään tien nimen ennallaan.

Jääskeläntie sai nimensä varhaisen työväenliikkeen huomattavasta henkilöstä A. B. Mäkelästä, joka tunnettiin pilalehti Kurikan pistävänä pakinoitsijana Kaapro Jääskeläisenä. Peitenimensä hän oli ottanut kotipaikkakuntansa Jääskien mukaan.

Bergansin, Perkkaan, alueeseen kuului silloin osia Harakasta, mm. suoalue. Bergansin tilan omisti K.A. Koskinen, Kössi Koskinen, joka piti Helsingissä ravintolaa työmiehille. Sen vuoksi häntä sanottiin "Soppa-Koskiseksi". Tilalleen Bergansiin hän perusti sikalan. Ravintolan jätteistä saatiin possuille sapuskaa. Sana-valmiin kansan suussa nimi "Soppa-Koskinen" muuttui "Sika-Koskiseksi".

Kaapro Jääskeläinen (A. B. Mäkelä) sai Koskiselta ilmaiseksi Jääskeläksi nimetyn suoalueen. Hänen tarkoituksensa oli tutkia siellä karpalon viljelyä. Kaapro Jääskeläinen oli intomielinen sosialisti, joka oli ollut perustamassa Kanadaan Malcolm-saarelle kommunistista siirtolaista.

Sointulaa. Ennen kuin hän lähti perustamaan ihanneyhdyskuntaansa, hän oli vuosina 1899–1901 Työmieslehden päätoimittajana.

Malcolm-saaren nimi muuttui pian suomalaisten käytössä Malkosaareksi. Tässä unelmayhdyskunnassa kaikki oli yhteistä. Aamuisin jaettiin työt ja peltota raivaamaan, rakennustöihin tai oja kaivamaan joutui niin kirjoitustöihin tottunut maisteri kuin ammattitaitoinen kirvesmieskin.

Intomielisin utopisti Sointulassa oli legendaarinen Matti Kurikka. Linda Tanner on kertonut muistelmissaan huhuista, joiden mukaan Kurikka oli Aleksanteri II:n poika.

Kun Suomeen kantautui tietoja, että Sointulan asiat eivät olleet järjestyksessä, Kaapro Jääskeläinen lähti v. 1910 uudelleen "Lännelle" hillitsemään Kurikan hurjaa mielikuvitusta ja pelastamaan Sointulaa sitä uhanneelta tuholta. Hyvistä yrityksistä huolimatta yhdyskunta hajosi riitohinsa.

Kertomusten mukaan suurin syy oli se, että jotkut sovelsivat yhteisomaisuutta niin, että se koski avio- puolisoitakin.

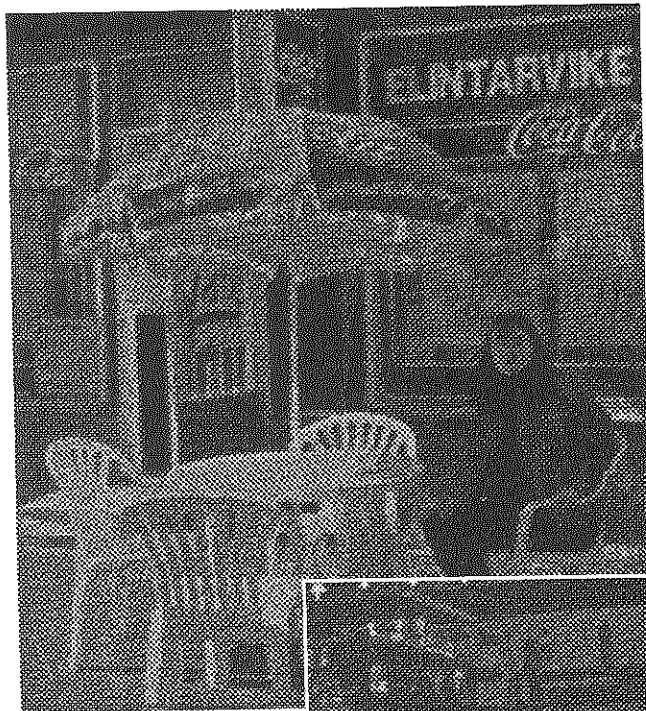
Lapsuudessani oli kotikulmilla vielä nähtävissä yksi historiamme alkuhämärissä paikkakunnalla vaikuttaneista henkilöistä muistutunut paikka. Valtatie (Lintuvaarantien) päässä oli metsikössä ruohottuneessa rinteessä ns. "rauniot". Ne olivat entisen sikalan kivijalka.

1900-luvun ensi vuosikymmenellä kylässämme asui pariskunta: opettaja-toimittaja Voitto Eloranta ja hänen vaimonsa Elviira Willman-Eloranta, joka oli maamme ensimmäinen varsinainen työläisnaiskirjailija.

Elorantakin oli innostunut sikojen kasvattamisesta. Hän ei kuitenkaan ollut käytännön ihminen eikä pystynyt pitämään "nassulaansa" pystyssä. Jäljelle jäivät "rauniot", joilla me lapset leikimme mielikuvitusleikkämme.

Elorannat lähtivät kansalaissodan tienoilla Venäjälle ja Voitto Eloranta menetti henkensä ns. "Kuusisen klubin" surmien yhteydessä.

Sinikka Luja-Penttilä

Elintarvikekioski jälleen toiminnassa

Ennakkoluuloton nuori opiskelija **Taija Tikkanen** (19. v) päätti rohkeasti ryhtyä yrittäjäksi avaamalla Lintuvaarantielle elintarvikekioskin. Kipinän hankkeelle antoi Paulakosken kaupan sulkeutuminen viime vuoden vaihteessa. Myös vauhdilla nousseet lähistön pienkerrostalot tuonevat uutta asiakaspohjaa.

Elintarvikekioskin räväkkä ulko-mainonta kiinnittää lintuvaaralaisten huomion: kertakäyttökameraa kaupan päälle, kotileipomopullaa edullisesti, ja lukuisia muita herkullisia tarjouksia on luvassa. Kioski on pullollaan erilaisia elintarvikkeita, ja jos kysyntää riittää, omistaja lupaa hankkia Online-lottojärjestelmän sekä keskiolutoikeudet. Asiakkaiden toivomukset otetaan ilolla vastaan.

Meidän lintuvaaralaisten kuluttajien käsissä on loppujen lopuksi uuden elintarvikekioskin kohtalo!

Käyttämällä aktiivisesti hintatasoltaan edullisen lähikioskimme palveluja, pidämme Lintuvaaran yrittäjähengen elossa.

Malina Valtonen

PS.

Kioskilta saa ruokaa myös lemmikkieläimille ja mikä parasta myös ruokinta ja muita hoito-ohjeita, kun vain huomaa kysyä.

FILLARI- PÄIVÄ 21.5.96

Valtakunnallisen pyöräilyvuoden merkeissä järjestävät Lintuvaaran Omakotiyhdistys, Leppävaara-seura, alueen koulut ja Lähivakuutus tiistaina 21.5. klo 17-19 Lähivakuutuksen pihalla fillaripäivän. Mukana Leppävaaran aluepoliisi Markku Leskinen.

- Pyöräpörssissä vaihdetaan/ostetaan/myydään vanhoja fillareita
- Saadaan turvallisuusinfoa
- Kartoitetaan vaarallisia paikkoja
- Fillareita merkataan
- Buffetti
- Arpajaiset ym. ym.

SPR TEMPAISEE LÄKKI- TORILLA!

SPR:n Kehä-Espoon osasto järjestää tempauksen Läkkitorilla keskiviikkona 8.5. klo 17-19 osaston 25-vuotisjuhlien merkeissä. Ohjelmassa osaston toiminnan esittelyä, rastirata, ensiapunäytös ja buffetti Raitinpysäkillä.

"Elfarin" kenttä oli LePan ensimmäinen kotikenttä

Perustettu 1957,
jäsenmäärä n. 200
pääasiassa Suur-
Leppävaaran
alueelta.
Edustusjoukkue
pelaa 3. div. ja
2-joukkue 6. div.
Lisäksi A- ja B-
juniorit

LePan ensimmäisenä pelivuonna 1958 harjoiteltiin rakenteilla olevan "Tarvon" moottoritien Munkkiniemen päässä, sinne ajettulla hiekkaisella tien pohjalla, joka sellaisenaan vastasi kesäisiä olosuhteita. Nurmikenttä – ja sellaisella pelaaminen – oli vain utopiaa. Siihen saatiin kuitenkin tuntu-
maa, kun käytiin katsomassa matseja "Bolliksella" ja "Stadikalla". Hiekkakentällä pelaamisesta, varsinkin puolustuspäässä olevilla, oli jalat naarmuilla ja ruvella joulun lähestyessä. Nurmikenttä olisi ollut vähän armeliaampi liikutaklauksen harrastajille...

Lintuvaarassa oli työväentalon edessä jonkinlainen nurmikenttä, mutta enemmän käytettiin "Elfarin" (Elfvik Laajalahdessa) tai "Elannon kenttää", joka oli venäläisen varuskunnan rakentama, kalteva, poikittaisen ojien kiusaama pläntti ja kooltaan vain puolet oikeasta kentästä. Mutta olihan siinä sentään NURMIKKO.

Kenttä oli "Elfarin" kundien pyhäkkö, jolla pelattiin vuosikymmen-

ten ajan varhaisesta keväästä myöhäiseen syksyyn. Ja siellä treenattiin kaikkea, jopa tennistä! Laudanpätäkistä tehtiin itse mailat ja pallot käytiin hakemassa Westendin tenniskentältä; seurattiin hetki pelaamista, todettiin kumpi pelaajista oli epävarmempi ja sitten metsään odottelemaan sille puolelle kenttää, ja kohta tulikin "ohilaukaus" – ja pallo oli meidän. Sitten fillarin selkään ja "Elfarille" pelailemaan.

Seudulla oli toki pelattu jalkapalloa jo paljon ennen LePan perustamista. LePaan pelaajat tulivat pääasiassa LeSin virallisissa sarjoissa pelaavista joukkueista pelattuaan sitä ennen ensin vuoden sellaisissa joukkueissa kuin EBK ja Gnistan, ja näitä aikaisemmin rekisteröitymättömässä Reippaassa, jossa pelasi paikkakunnalla asuvia stadilaisissa seuroissa pelaavia kavereita.

Näiden peliä seurattaessa saivat pikkukundit alkuopetuksensa, kun toimivat "soppareina" eli hakivat pallon peliin sen karattua naapurin

omenatarhaan kenttää reunustavasta tiheästä leppäpusikosta huolimatta. Tarhuri oli ymmärrettävästi häirinnästä vähän äreä – ja vartioi puutarhaansa joskus haulikko kädessä, sitä koskaan kuitenkaan oikeasti käyttämättä.

Joskus hän takavarikoi pallon, eikä suostunut antamaan sitä takaisin. Silloin asialle lähetettiin Veldu, suojeluskuntatalon poika, jonka isä oli ukon hyvä ystävä ja naapuri, ja taas pääsi peli jatkumaan. Sillä varsinkin heti sodan jälkeen käytössä oli vain yksi pallo, jota kylän suutari ja muut kätevät henkilöt huolsivat ahkerasti, jotta olisi millä pelata syksyyn asti.

Sota-aikana ja sen jälkeen peli oli muodostunut "kovaksi", jopa niin että se päättyi joskus tappeluun. Mutta seuraavana päivänä taas jatkettiin... Kävi sitten niin, että vasta perustettu LePa sai "piiristä" valmentajan opastamaan pelin hienouksiin. Hän järkyttyi syvästi, kun allekirjoittanut kerran harjoituksissa oli maalintekoaikaisissa ohittamassa alinta puolustajaa, joka yritti estää homman tarrautumalla puseroon. Pysäytys kyllä onnistuikin, mutta samalla estäjä sai maistaa nyrkistä ja järkyttynyt valmentaja alkoi voihkia, että: "Ei, ei pojat, minä en kehtaa viedä teitä mihinkään!" Muut pelaajat kuittasivat tapauksen naurunremakalla.

Tähän päivään mennessä LePan poikia on "kehdattu viedä" 40 vuoden ajan satoihin otteluihin. Syystä, jota en tiedä, LePaa seurasi kovaa pelaavan joukkueen maine, vaikka ennen ei poikittu maassa makaavaa tai revitty paidasta – paitsi joskus sattumalta harjoituksissa tai "Tarvontieellä".

Nykyään paidassa roikkuminen kentällä on aivan yleistä, mutta saa vanhan futaaajan katsomossa älähtämään.

Fair play -terveisin
Leif Eriksson alias Veldu
LePan perustajajäsen

Lintuvaaralaisen Kuosan perheen Markus, 12 v ja Marianna, 10 v ovat jo kuviksessa. Milloin tulee pikkuveli Tuomaksen vuoro.

"Ei taiteilijoita vaan näkijöitä"

Kuvataidekoulu Alfa-Art Lintuvaarassa

Tarkoitukseni ei ole tehdä taiteilijoita vaan näkijöitä, ihmisiä jotka pystyvät elämään rikkaammin, sanoo taidemaalari **Eila Ekman-Björkman**, joka on on työskennellyt Lintuvaarassa työväenyhdistyksenpunaisessa talossa Pakastiaisentiellä jo viisitoista vuotta.

Aluksi siellä oli vain Eilan oma työtila, mutta vanhempien kyselyjen johdosta Eila aloitti kuvataidekoulun Lintuvaarassa vuonna 1991. Nytkin oma työhuone on kotona Itä-Pasilassa.

Eila Ekman-Björkmania voisi nimittää vähintäänkin kuvataidekoulu-

konkariksi. Onhan hän ollut perustamassa kuvataidekouluja Vantaalle ja Helsinkiin sekä ollut vuosia mukana Espoon Kuvataidekoulun toiminnassa. Nyt Eilan oma kuvataidekoulu Alfa-Art toimii Lintuvaaran lisäksi Helsingin Lauttasaaressa ja Laajasalossa sekä Riihikalliossa.

Lintuvaarassa on ryhmiä maanantaisin, tiistaisin, keskiviikkoisin sekä perjantaisin. Toisena opettajana koulussa toimii tytär Maarit Björkman-Holtehus.

"Mitä mä tästä tekisin" kysyy Juhani Eilalta vieraillessamme "työpajassa" huhtikuun alussa. Juhani oli kädessään pala grönlantilaista vuolukiveä. "Tutki ensin kiveä, kääntele, katsele, mieti. Mihin se sopii, mitä se sanoo?" neuvoo Eila. "Kun saat ajatuksen, hahmottele se ensin paperille." – Eila toteaa, että ratkaisujen etsiminen ja tekeminen onkin eräs tärkeä oppimisalue kuvataidekoulussa.

Jennin vuolukivi murtui kesken työnteon kahtia. Hänen oli vastoinikäymisestä huolimatta päästävä eteenpäin. "Vastoinikäymiset ja epäonnistumisetkin ovat tärkeä osa kasvamisen prosessia."

– Mutta enemmän siellä koetaan aitoa tekemisen riemua ja onnistumisia. Se on helppo uskoa, kun seuraa ahkeria ja innostuneita oppilaita. Eila on ylpeä jokaisesta oppilaastaan, joista nuorimmat ovat kolmivuotiaita.

Vaikka hän sanoo, että ensisijainen tarkoitus ei ole tehdä kuvataiteilijoita, ei hän halua sitä estääkään. Taiteilijotakin on tullut. Par'aikaakin hän "valmentaa" nuoria keväänpääsykokeisiin. Jostakin on tullut arkkitehti, toisesta kokki, kolmannelta korujen tai turkkien suunnittelija, peruskoulun opettajakin.

Eila puhuu oppilailleen kuin ammatti-ihmisille. "Käytän asioista oikeita nimiä – jo pienimmille tulevat tutuksi kylmät värit, valöörit, sommitelu jne."

"Sen huomaamme jo lyhyen vierailun aikana. Opettaja paneutuu oppilaiden ongelmiin, kuuntelee ja auttaa eteenpäin. Jokainen oppilas on tärkeä Eilalle. Jutta, joka on ollut Lintuvaaran kuvataidekoulussa sen alusta lähtien, sanookin "Täällä on kivaa, kun on aikaa tehdä töitä kaikessa rauhassa. Koulussa tahtoo aina olla vähän kiire. Eila on ystävällinen ja kiva." Jutta sanoo myös, että on mukava, kun täällä on hyvät välineet ja materiaalit. Ja sen lisäksi, että Eila osaa auttaa ja tehdä taidetta, hän ja Maarit osaavat tehdä myös hyvää ruokaa! Tämän Jutta tietää, koska on ollut Alfa-Artin kesäleirillä Kuhmalahden Pajulan kylässä. "Kivaa on ollut myös saada töitä näyttelyihin Annantalossa ja Stoassa sekä kansainväliseen nuorten taidenäyttelyyn Hyvinkäällä"

Ensi kesänäkin on Pajulan leiri heti kesän alussa ja Lintuvaarassakin

Oppilas ja opettaja. Jutta Schmidt on ollut jo neljä vuotta Eilan oppilaana.

kaksi kesäleiriä, toinen alkaen 10.6 ja toinen, paperimassakurssi elokuun alkupuolella. Paperimassakurssi on tarkoitettu kaikenikäisille. Syksyllä aloittaa toiminnallinen aamupäivä alle kouluikäisille kello 9–13 arkipäivisin. Lapset voivat tulla sinne yhdeksi tai useammaksi päiväksi.

Eila Ekman-Björkmanin oma taiteilijaura alkoi jo 15-vuotiaana, jolloin hän pääsi kaikkien aikojen nuorimpana opiskelijana Taideteolliseen oppilaitokseen, josta koulutie jatkui Suomen Taideakatemian kouluun ja Vapaaseen taidekouluun. Ura on viennyt hänet myös maailmalle. Vastikään hän oli palannut Madridista Arco-96 -taidemesailta. Näyttelyitä hänellä on ollut ympäri Eurooppaa ja USA:ssa. Apurahan turvin hän on työskennellyt mm. Grönlannissa, Italiassa ja Tanskassa. Ensi kesänä hän matkustaa Pariisiin pariksi kuukaudeksi. Haastattelua tehdessämme

hänellä oli oma näyttely Helsingissä.

Eila ei halua maalata liian ruusuista kuvaa taiteilijan työstä. Hän suosittelee opiskelijoilleen toisen ammatin hankkimista taiteen teon lisäksi. "Vaikea ammatti – mutta maailman ihanin", sanoo Eila. "Päivääkään en vaihtaisi pois."

Leena Schmidt

YTV:n metalliromun ja ongelmajätteen keräys

YTV kerää tänäkin keväänä ongelmajätettä ja metalliromua. Auto on Hämeenkyläntien ja Jääskeläntien risteyksessä 7.5. klo 17–17.20 ja Paulakosken kaupan pihalla 17.25–18.

"Ihmissyöjä Borneosta"

1930-luvun alkuvuosina Leppävaaran silloiseen Harakkaan ilmestyi omalaatuinen persoonallisuus, joka veti varhaisnuorisonkin huomion puoleensa. Hän oli professori August Angervo. Ennen kansalaissotaa ja sen aikanakin hän oli toiminut kunnallisissa luottamustehtävissä Espoossa. Hänen harteillaan oli ollut mm. elintarvikejakelun järjestäminen sodan aikana. Kansalaissodan jälkeen hän pakeni Neuvostoliiton kautta Amerikkaan, jossa loi uran, perusti perheen ja sai professorin tittelinsä. Hänellä oli neljä Valtoihin jäänyttä lasta, joilla oli erikoiset nimet. Vanhin poika oli Tulipa August, tytöt olivat Kirkas Päivänsäde ja Kiltti Maija Sisko. Nuorempi poika oli saanut nimekseen Mainio Veli. Kun Angervo uudelleen ilmestyi harakkalaisten maisemaan, hän oli uljas näky kävellessään raittejamme kauniina kesäpäivinä pienissä pöksyissä, joita nyt sanotaan shortseiksi, kuparinruskea vartalo paljaana, keppi kädessä ja suuri harmaa kihara tukka kaiken kruununa.

Ei meillä siihen aikaan niin alastomina teillä voineet kulkea muut kuin lapset! Professori oli paljon maailmaa nähnyt mies, käynyt kaikissa maanosissa ja lukemattomissa maissa. Se oli silloin harvinaista. Hänen kotinsa oli täynnä maailmalta tuotuja mitä ihmeellisimpiä esineitä. Lähistön lapsille hän kertoi mielellään tarinoita esimerkiksi "inkkareista" ja esitteli kodissaan olevaa intiaanikamaa.

Jouduin silloin tällöin olemaan Angervoilla yötä, kun setä oli huonon sydämensä vuoksi sairaalassa eikä tati uskaltanut olla yksin yötä. He asuivat ensin keskemmällä kylää, mutta muuttivat sitten Jääskeläntien varrelle. Angervo osasi katsella itseään huumorisävytteisten silmälasien läpi. Hän kutsuikin itseään "Ihmissyöjäksi Borneosta" ja "Puuttuvaksi renkaaksi". Hänen tarinansa innostivat intiaanileikki-ikäisiä poikia niin, että eräänä kauniina päivänä meidän pihalle ilmestyi poikien säkeistä kokoon kyhäämä teltta, jonka sivuihin oli maalattu hevosten ja sulkapäähineisten intiaanien kuvia. Sitten

alkoikin kova mankuminen, että vanhemmat antaisivat heidän mennä sen teltan kanssa yöksi metsään. Jokaiselle pojalle heltisikin kotiväkenä varoitusten saattelema lupa.

Iltasella alkoi meidän perheessä kuitenkin vallita pieni levottomuus. Mitenkähän ne viikarit oikein pärjäävät? Onkohan niillä ressuikoilla kylmä?

– Äiti keksi suunnitelman, jolla saatoimme pyrkiä "reservaattiin". Alkoi hillitön lettujen paisto. Sitten iltapimeällä lettupaketti kainaloon ja intiaanileikkaa etsimään. Se löytyi läheltä voimalinjaa. Poikien silmät kiiluiivat lettupakettia kohti ja me saimme – kuten olimme suunnitelleekin – anteeksi tunkeutumisemme ja vieläpä armon jäädä kesteihin.

Mustaksi palanut pannu täytettiin vedellä ja pantiin nuotiolle kepin nokkaan. Ilta oli ikimuistoinen. Sodan syyttyä v. 1939 Angervot lähtivät Ruotsiin. Yksi kortti sieltä vielä tuli perheelleni. Seuraava tieto olikin sitten sanomalehdessä ilmoitus professorin poisnukkumisesta.

Oi onnea ja ihanuutta

– Mitkä upeathihtokelit aivan kotikulmilla

Kuluneen talven aikana aina pääsiäiseen asti on voinut tutustua naapuristoon ja asukkaisiin uudesta perspektiivistä lykkiessään lylyä kartanon pellon hiihtomaisemissa.

Viikonloppuisin tunnelma oli laduilla kuin konsanaan Lapin retkeilijöiden parissa. Hymyileviä, onnellisen näköisiä vastaanulijoita ja kanssahiihtäjiä, tervehdittiin tuntemattomiakin aivan luontevasti ja tutumpien kanssa jäätin ihastelemaan keväthankien ihanuutta. Kartanon pellon maisemissa näkyi hiihtäjien lisäksi pulkkailijoita, lastenvaunuja, koiraihmissiä ja tulipa vastaan muutama lintuharrastajakin kiikareineen.

Kiitokset Espoon päättäjille, että vielä pääsiäisen alla oli ladut myöhitty ja pidetty kunnossa. Tosin hyvin suksi luisti myös hangella, jota pitkin saattoi "luistella" aina Leppävaaraan saakka. Ken kaipasi metsäisempiä maisemia, suuntasi Hämeenkyllän suuntaan Luukkiin menevää latua myöten. Muutamat ystävämme, jotka "hioivat" kuntoaan vielä edessä olevaa Lapinmatkaansa varten, olivat osanneet varata vähän evästäkin mukaan ja mikä sen mukavampaa kuin napostella vaikka appelsiinihiipaleita auringon hehkuttaessa keväthangilta. Siinä samalla saattoi ihailla haukkaa, joka päättäväisesti suuntasi kohti metsikköä ja ilmavirtojen pyörteessä katosi

korkeuksiin. Innostunut tikka rummutti peltistä lampunkupua lähes joka aamu ja siirtyi kevätauringon myötä järeämpään instrumenttiin eli metalliseen voimajohtopylvääseen reviiriään laajentaakseen.

Mutta ei makeaa mahan täydeltä, olipa aamuna eräänä joku "tuntematon hällävälä tyyppi" käynyt kippaamassa "ei kenenkään maalle" hiihtoladun varteen Äijäntien ja linjan risteykseen romukuorman, joka pikaisesti silmäiltäessä koostui seuraavasta: maali-pönttö, iskunvaimentimia, rikottu mikroaaltouuni, ränsistynyt hylly/kaappi ja roisin näköinen patja. Me keväthankien ihailijat olimme taas tipahtaneet tukevasti maan päälle; eihän onnea ikuisesti voi kestää. Ainakin ilmojen, auringon ja lumen suhteen olo ja elo Lintuvaarassa on ollut kerrassaan ihanaa. Milloinkahan seuraavan kerran on tällaiset kelit; meneekö seuraavalle vuosituhannelle? Joku viisas on sanonut, että onni koostuu pienistä asioista; niitä ei etsimällä löydä; ne täytyy hoksata.

Kaunista kevättä ja tervetuloa siivoustalkoisiin ja talkootansseihin Lintuvaaran koululle torstaina 9.5.1996!

Sirkka Häggqvist

Asumisen taso parani huimasti

Laajennuksen jälkeen. Parveke antaa ilmettä talolle eikä sen oikealla puolella olevaa jatko-osaa erota vanhasta.

Kun Puustisen perhe Lintuvaaran Muuttolinnunreitillä oli riittävän usein käynyt kylmässä kellarissa suihkussa, talon remontti- ja laajennussuunnitelmat kypsyivät haaveista todeksi. Vauhtia suunnitelmille oli antanut lisäksi perheen kahden pojan lisätilantarve, yhteinen huone ei oikein enää riittänyt. Helka-Maija ja Harri Puustisen talo on tyypillinen lintuvaaralainen alkuperäistalo; ns. puoli-toistakerroksinen talo oli valmistunut -53, keskuslämmitys asennettiin 60-luvulla, 80-luvun alussa oli pintaremontti ja muutaman vuoden kuluttua keittiöremontti.

Suunnittelu ammattilaisille

Helka-Maija ja Harri muuttivat taloonsa, Harrin lapsuudenkotiin, -82 ja vuosien saatossa perheen kasvaessa nelihenkiseksi laajennushaaveet alkoivat voimistua. Harri muistelee alkuvaiheen suunnittelua; *"klubiaski-versioita" syntyi muutama, mutta pian todettiin, että suunnittelu kannattaa antaa ammattilaisille.* Helka-Maija eikä Harri kumpikaan halunnut pilata vanhaa, hyvää taloa laajennuksella, joka ei sulautuisi ympäristöönsä.

Arkkitehdin löytyminen oli mielenkiintoinen prosessi; omalla kylällä oli Puustisten mielestä laajennettu erästä vanhaa taloa hyvin ja Harri meni kysymään, kuka on suunnitellut tehty. Paljastui, että laajennus oli itse suunniteltu, talossa asui nimittäin arkkitehti Hannele Aalto. Hän kävi

paikan päällä tutustumassa Puustisten taloon ja selvitti laajennustarpeet ja toiveet.

Arkkitehti Aalto suunnitteli useita eri vaihtoehtoja, joista toteutunut sitten valittiin, selvittää Harri. Pelkillä arkkitehtikuvilla ei kuitenkaan vielä päästä pitkälle, rakennesuunnittelukuvia tarvitaan myös. Omalta kylältä, naapurista löytyi tähän ongelmaan ratkaisu; rakennesuunnitelmat ja laskelmat teki rakennusinsinööri Jouko Hannulabacka, joka toimi myös vastaavana mestarina.

Varsinainen iso rakennustyö tehtiin omia voimia säästämättä ja talkoilla vuosina -91 ja -92. Tällöin valmistui noin 60 neliön laajennus pääosin, mutta töitä on riittänyt vielä useana vuonna jälkeenkin päin. Sokkeli, katto ja seinät ovat tarvinneet maalia kukin vuorollaan, vanha eteinen on remontoitu jne.

Kokemukset

Asuminen remonttitalossa ei välttämättä ole joka hetki kivaa, vaikka jälkeinpäin voikin naureskella eri tilanteille; Helka-Maijankin suupielet nousevat nyt ylöspäin hänen muistellessaan pianoa keittiössä.

Välillä meillä oli kaikki tavarat keittiössä ja makuuhuoneessa. Kuinkahan me oikein selvisimmekään siitä, muistelee hän nyt. Niin vuodet peittävät unholaan hankalat vaiheet.

Kysyessäni Helka-Maijalta, mikä on parasta nyt, tulee vastaus epäröimättä

Sisäsauna. Se on ihana. Meillähän on ulkosauna, jota lämmitämme edelleen kesäisin, mutta uskomattoman helposti oppii napin painamiseen.

Tietysti tämä tilantunne myös on nähdyn vaivan arvoinen, jatkaa Helka-Maija ja katselee ympärilleen tilavassa salissa, jonka

jatkona on kodikas kirjasto. Pojilla on yläkerrassa tilavat huoneet.

Harri kertoo, että yläkertaan suunniteltiin ensin myös suihkutilaa, mutta kosteuseristämisen hanka-luoksien vuoksi se jätettiin pois ja siellä on pelkkä wc vanhassa osassa.

Alakerran uuteen osaan tuli sauna pesutiloineen. Näissä tiloissa on koneellinen ilmanpoisto kosteusvaurioiden välttämiseksi. Vaikka tilaa tuli lisää, vei remontti osan ullakotiloista, sillä yläkerran sivuullakoista osa käytettiin talolle ilmettä antavaan parvekkeeseen ja osa wc-tiloihin

Kaunis talo

Puustisten laajennus on saanut varauksettomat kiitokset onnistuneesta ulkonäöstään myös naapureilta. Jatko-osa nivoutuu täysin luonnollisesti vanhaan, eikä ulko-

puolinen edes välttämättä tiedä, että taloa on jatkettu myöhemmin. Ikkunat sen enempiä kuin kattopellin käsinsaumauskaan ei paljasta mitään jatkokohtaa.

Tyytyväisten vinkit

Kun Puustisia pyytää kertomaan muutaman oleellisen vinkin mahdollista laajennusta suunnitteleville, tulee kolme tärkeää asiaa heti.

– jättäkää suunnittelu ammatti-ihmisille.

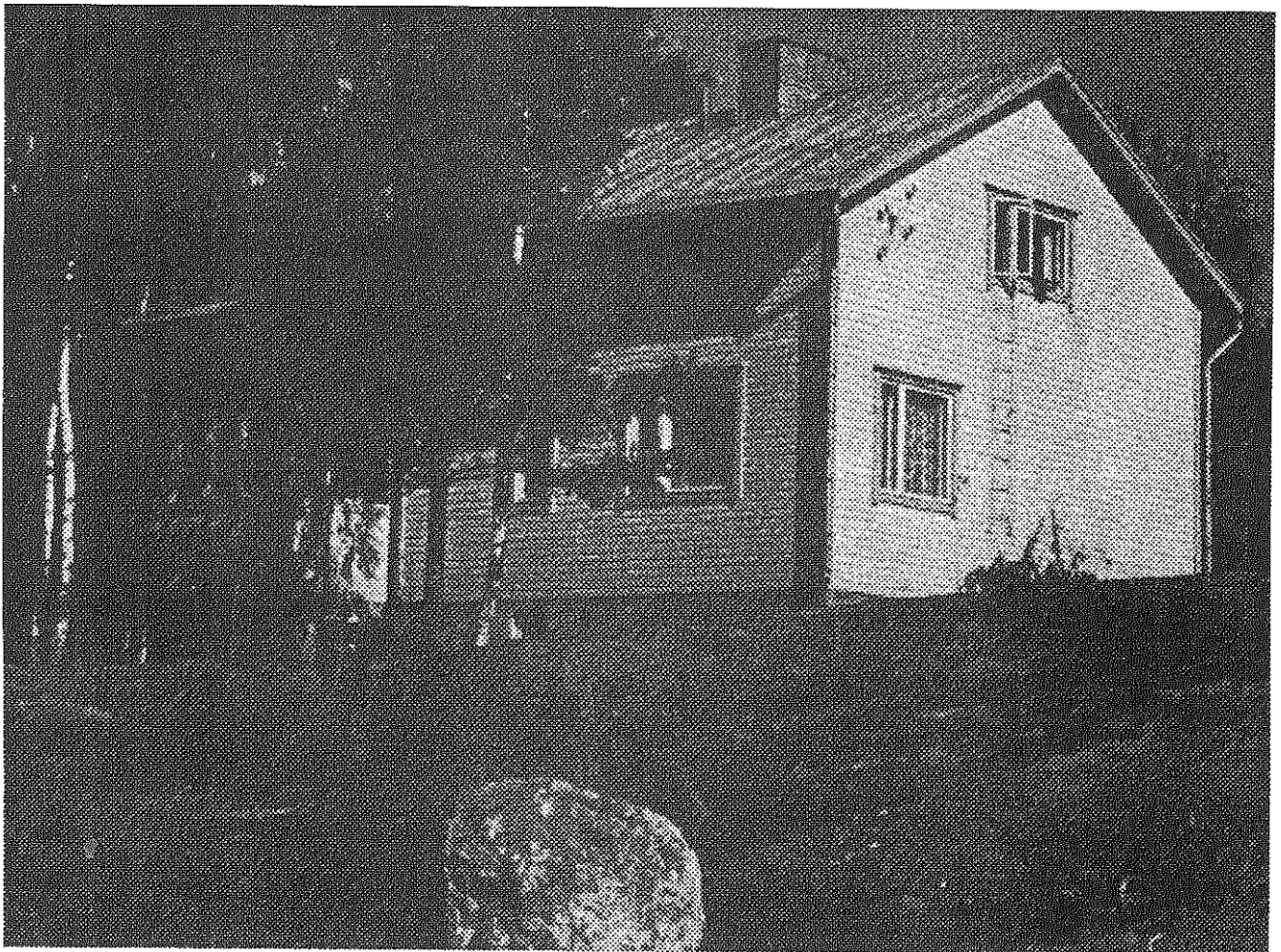
– rahaa menee enemmän kuin kuvittelettekaan.

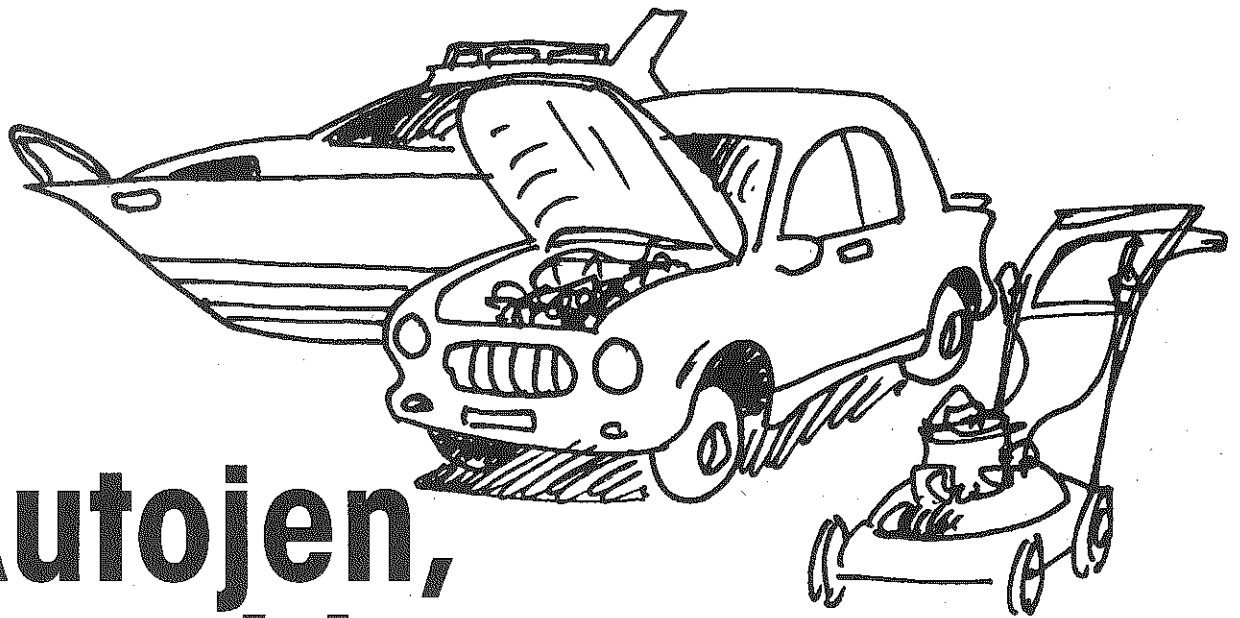
– pitäkää soppakattila kuumana, niin talkooporukkaa riittää.

Niin että miksei, jos ulkoseinät ovat liian lähekkäin ja varpaita palelee suihkussa?

Maija-Liisa Saksa

Tällaiselta näytti Puustisten talo ennen laajennusta

Autojen, veneiden ja vaikkapa

ruohon-
leikkureiden
korjaukset
takuutyönä
nopeasti ja
edullisesti!

Myös kaikenlaiset
hitsaustyöt asian-
tuntemuksella!

**Tmi
Lintuvaaran
Autohuolto**

Punarinnantie 13

Puh. 542 813